

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 002325 11 Квлз
Бања Лука, 21.03.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића, Горане Микеш и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног С. Г. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца Ч. Ђ., адвоката из Б. Л., поднесеном против правноснажне пресуде Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 002325 10 Кж 3 од 16.09.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 21.03.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Другостепеном пресудом Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 002325 10 Кж 3 од 16.09.2010. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног С. Г. и потврђена пресуда Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 002325 09 К од 11.04.2010. године којом је оглашен кривим због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС), осуђен на казну затвора од осам година, изречена му мјера безбједности одузимања предмета и обавезан да плати трошкове кривичног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде бранилац осуђеног је поднио захтјев за заштиту законитости повреде кривичног закона и поврде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. г) Закона о кривичном поступку, предложио да овај суд захтјев уважи и преиначи другостепену пресуду и осуђеног ослободи од оптужбе или му изрекне блажу казну.

У складу са чл. 352. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст (ЗКП) захтјев је достављен на одговор републичком тужиоцу, који је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Подносилац захтјева тврди да другостепени суд није омогућио осуђеном извођење доказа које је одбио првостепени суд, а не чему је жалбом инсистирао. По његовом схватању одбрана је стављена у неравноправан положај јер јој није омогућено извођење свих предложених доказа, док су сви докази оптужбе изведени и поклоњена им је вјера без обзира на њихову слабу доказну снагу. Сматра да је тиме другостепени суд повриједио право оптуженог на одбрану.

Пажљивом анализом списа у правцу изнесених тврдњи није нађена наведена повреда. Овај жалбени приговор је био предмет пажљиве анализе другостепене пресуде која је на стр. 2. образложила зашто одбијањем наведених приједлога није повријеђено право оптуженог на одбрану. Те разлоге прихвата и овај суд, указујући да је погрешно схватање изнијето у захтјеву да суд мора одбрани омогућити извођење свих доказа које она предложи. Према одредби чл. 278. ст. 2. ЗКП суд је након оцјене значаја предложеног доказа овлашћен да одбије његово извођење, као што је и поступио првостепени суд а другостепени суд то правилно прихватио. Оцјеном квалитета изведених доказа оптужбе захтјевом се улази у сегмент чињеничног стања, што се не може користити за подржавање овог основа побијања правноснажне пресуде.

Захтјев налази да је кривични закон повријеђен и зато што је осуђени поступао у нужној одбрани због чега је искључена његова кривична одговорност. Овдје одбрана гријеша када схвата да поступање у нужној одбрани искључује кривичну одговорност, јер дјело које је чињено у нужној одбрани није кривично дјело (чл. 11. ст. 1. КЗ РС). Међутим, без обзира на ову грешку своју аргументацију гради вршећи ревизију правилности и потпуности чињеничне основе правноснажне пресуде. Ово није дозвољено јер се повреда кривичног закона не може изводити из мањкавости чињеничне основе побијане пресуде, већ само на погрешној примјени закона на правилно и потпуно утврђене чињенице.

Сви остали наводи се односе на правилност и потпуност утврђених чињеница и недостатке у датим разлозима због којих пропусти се, ако би и били учињени, овај захтјев не може ни поднијети.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио као у изреци пресуде одбијањем захтјева за заштиту законитости као неоснованог, у смислу одредбе чл. 354. ЗКП.

Записничар,

Софија Рибич

Предсједник вијећа,

Обрен Бужанин

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић